

Cauza C-595/23 [Cuprea]ⁱ**Cererea de decizie preliminară****Data depunerii:**

26 septembrie 2023

Instanța de trimitere:

Corte di appello di Napoli (Italia)

Data deciziei de trimitere:

7 septembrie 2023

Procedură penală împotriva lui:

EDS

[*omissis*]

CORTE DI APPELLO DI NAPOLI (Curtea de Apel din Napoli)
Sezione specializzata per le misure di prevenzione (Secția specializată pentru
măsurile de prevenire)

[*omissis*]

ORDONANȚĂ

prin care se adresează o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene
în ceea ce privește validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile
Uniunii (articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene)

CERERE DE APLICARE A PROCEDURII PRELIMINARE DE URGENȚĂ

(articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție al Uniunii)

Corte di Appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), secția specializată *ope
legis* pentru măsurile preventive, [*omissis*]

în procedura incidentală de executare inițiată de:

EDS [*omissis*] [datele reclamantului]

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

având în vedere cererea depusă la 15 mai 2023, având ca obiect eliminarea din Sistemul de Informații Schengen (SIS) a alertei privind mandatul european de arestare emis împotriva lui EDS de statul membru România în vederea executării hotărârii penale de condamnare pronunțate de Curtea de Apel București nr. 148 din 10 iulie 2017, reformată de Înalta Curte de Casație din România prin hotărârea nr. 32/A din 7 februarie 2019;

[omissis] [procedură națională]

ARATĂ URMĂTOARELE

§1. Situația de fapt

Statul membru România a emis mandatul european de arestare nr. 6536/2/2008 din 8 februarie 2019 al Curții de Apel București pentru executarea hotărârii penale române de condamnare nr. 148 din 10 iulie 2017, pronunțată de aceeași Curte de Apel București, irevocabilă și executorie ca efect al hotărârii [Înaltei] Curți de Casație nr. 32/A din 7 februarie 2019, care a modificat-o în parte în ceea ce privește pedeapsa, împotriva lui EDS, de condamnare a acestuia la o pedeapsă de cinci ani și șase luni cu închisoarea.

Totodată, statul membru România a introdus în Sistemul de Informații Schengen (SIS) o semnalare în temeiul articolului 26 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 [*privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală*] pentru arestarea lui EDS în vederea predării sale către România pe baza mandatului european de arestare nr. 6536/2/2008 din 8 februarie 2019.

În consecință, EDS a fost arestat în Italia la 13 ianuarie 2020 și a fost dedus judecății în fața Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), competentă în materia mandatului european de arestare.

Prin hotărârea nr. 20/2020 din 15 septembrie 2020, irevocabilă din 26 septembrie 2020, Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli) a refuzat predarea lui EDS către statul membru România, recunoscând totodată hotărârea penală română de condamnare pe care se întemeia mandatul european de arestare și a dispus ca pedeapsa să fie executată în Italia, în conformitate cu dreptul său intern.

Executarea pedepsei recunoscute împotriva lui EDS a început efectiv în Italia la 15 iulie 2022 potrivit dreptului intern italian.

Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), în calitate de instanță de executare a pedepsei recunoscute, a declarat ulterior încetată executarea pedepsei pronunțate prin ordonanța din 11 octombrie 2022, inatacabilă în conformitate cu articolul 673 din Codul de procedură penală italian, revocând în același timp

hotărârea de recunoaștere pentru motivul că hotărârea penală română de condamnare recunoscută în Italia în scopul executării nu mai era executorie.

Până în prezent, statul membru România nu a șters semnalarea privind EDS, în sensul articolului 55 din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018, și nici nu a revocat mandatul european de arestare împotriva acestuia, în pofida refuzului predării și a recunoașterii concomitente în Italia a hotărârii judecătorești în scopul executării și a executării acesteia în conformitate cu dreptul intern italian.

Ștergerea semnalării a fost solicitată statului membru România de către Ministerul Justiției din Italia la 24 august 2022. România a răspuns la 30 august 2022 că mandatul european de arestare nu va fi revocat, deoarece a fost adresată o întrebare preliminară în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene și, prin urmare, procedura a fost suspendată.

Prin hotărârea din 2 februarie 2023, Curtea de Apel București a retras întrebarea preliminară adresată Curții de Justiție a Uniunii Europene și a respins cererea lui EDS având ca obiect revocarea mandatului european de arestare și ștergerea semnalării din SIS.

În consecință, Ministerul Justiției din Italia a solicitat Curții de Apel București (prin nota din 9 martie 2023) și Ministerului Justiției din România (prin nota din 9 mai 2023) să revoce mandatul european de arestare și să șteargă semnalarea din SIS.

Prin hotărârea din 11 martie 2023, Înalta Curte de Casație din România a respins acțiunea formulată de EDS, statuând că, întrucât Italia a recunoscut hotărârea penală română de condamnare în scopul executării, orice aspect referitor la această executare este exclusiv de competența instanței de executare italiene, în calitate de instanță din statul de executare a hotărârii recunoscute.

În aceste condiții, EDS a introdus din nou o contestație la executare la Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), în calitate de instanță de executare, arătând că, deși predarea sa solicitată de România prin intermediul mandatului european de arestare a fost refuzată, iar hotărârea penală română de condamnare pe care se întemeia mandatul european de arestare a fost recunoscută în Italia și cu toate că executarea acestei pedepse a început și a încetat în Italia, statul membru România nu a revocat încă mandatul european de arestare și nici măcar nu a șters semnalarea din SIS.

EDS invocă în fața instanței menționate că o astfel de situație de fapt, după ce el a epuizat fără niciun rezultat toate căile de atac prevăzute de dreptul român, determină o restrângere nelegitimă a libertății sale individuale și a dreptului său la liberă circulație, din moment ce, atât timp cât semnalarea nu va fi ștearsă din SIS, el va continua să fie arestat în fiecare stat membru în care se va deplasa.

Pentru probarea acestui fapt, EDS a adus dovezi că, în data de 9 august 2021, după hotărârea de refuz al predării pronunțată de Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli) și înainte de începerea executării pedepsei recunoscute, s-a deplasat în vacanță în Grecia și a fost arestat de poliția insulei Mikonos în executarea aceluiași mandat european de arestare român din 8 februarie 2019. La finalul procedurii, Curtea de Apel din Egeea (Grecia) a refuzat, prin hotărârea din 8 septembrie 2021, predarea pentru motivul că hotărârea care a stat la baza mandatului european de arestare fusese deja recunoscută în Italia în scopul executării, ulterior refuzului predării.

Pentru a-și proteja libertatea personală și dreptul la liberă circulație, EDS a solicitat, așadar, acestei Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), în calitate de instanță de executare a pedepsei recunoscute, să dispună ștergerea alertei din SIS și revocarea mandatului european de arestare sau, cu titlu subsidiar, să adreseze o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene în ceea ce privește interpretarea și validitatea actelor instituțiilor Uniunii, în conformitate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

§2. Dispozițiile dreptului intern italian.

Articolul 18 bis din legge n. 69 del 22.4.2005 (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri*) [Legea nr. 69 din 22 aprilie 2005 (*Dispoziții de punere a dreptului intern în conformitate cu Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre*)], potrivit textului în vigoare la momentul pronunțării hotărârii de respingere a predării lui EDS către statul membru România, prevedea faptul că Curtea de Apel ar putea respinge predarea „în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, în cazul în care persoana căutată este cetățean italian sau cetățean al unui alt stat membru al Uniunii Europene care are reședința sau locuiește în mod legal și efectiv pe teritoriul italian, cu condiția ca [Corte d'appello (Curtea de Apel)] să dispună ca această pedeapsă sau măsură de siguranță să fie executată în Italia în conformitate cu legislația italiană”.

Din acest motiv, întrucât condițiile erau îndeplinite în ceea ce îl privește pe EDS, Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), prin hotărârea nr. 20/2020, a refuzat predarea și a decis ca pedeapsa aplicată prin hotărârea penală de condamnare din România pe baza mandatului european de arestare să fie executată în Italia, în conformitate cu legislația italiană.

Articolul 24 din decreto legislativo n. 161 del 07.9.2010 (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini*

della loro esecuzione nell'Unione Europea) [Decretul legislativ nr. 161 din 7 septembrie 2010 (Dispoziții de punere a dreptului intern în conformitate cu Decizia-cadru 2008/909/JAI privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană)] prevede că, atunci când Corte d'appello (Curtea de Apel) refuză predarea solicitată prin intermediul unui mandat european de arestare întemeiat pe o hotărâre penală de condamnare și dispune executarea pedepsei pe teritoriul italian, aceasta trebuie să recunoască simultan, în scopul executării în Italia, hotărârea penală străină de condamnare pe care se întemeiază mandatul european de arestare, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aceasta.

Din acest motiv, întrucât condițiile sunt îndeplinite pentru EDS, Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), prin hotărârea nr. 20/2020, după ce a refuzat predarea și a dispus executarea pedepsei în Italia, a confirmat hotărârea penală română de condamnare în scopul executării în Italia.

Articolul 16 din Decretul legislativ nr. 161 din 7 septembrie 2010 prevede că, atunci când se pronunță hotărârea de recunoaștere, pedeapsa este executată în conformitate cu legislația italiană [*omissis*], inclusiv cu normele în materie de amnistie și de grațiere.

Din acest motiv, condițiile fiind îndeplinite în favoarea lui EDS, pedeapsa recunoscută (de cinci ani și șase luni de închisoare) a fost declarată stinsă după efectuarea a trei ani de închisoare, prin efectul amnistiei recunoscute de Legea nr. 241 din 2006.

Articolul 7 din Decretul legislativ nr. 161 din 7 septembrie 2010 prevede că, atunci când Italia este cea care transmite în străinătate executarea unei hotărâri penale italiene de condamnare, pedeapsa nu mai poate fi executată în Italia odată ce executarea aceleiași pedepse a început pe teritoriul statului de executare, cu excepția cazurilor de evadare a persoanei condamnate.

Dreptul intern italian prevede, așadar, că, odată ce o hotărâre penală străină de condamnare pronunțată de o autoritate judiciară a unui stat membru al Uniunii Europene a fost recunoscută în scopul executării de către un alt stat membru, iar executarea pedepsei a început în statul de executare, statul emitent pierde competența de a executa pedeapsa, cu excepția cazurilor de evadare a persoanei condamnate.

EDS, în temeiul refuzului predării solicitate prin mandatul european de arestare, al recunoașterii în scopul executării în Italia a hotărârii penale române de condamnare și al începerii executării pedepsei recunoscute în Italia, pare, așadar, să aibă dreptul la revocarea mandatului european de arestare emis împotriva sa de statul membru România la 8 februarie 2019, precum și la ștergerea semnalării corelative introduse în SIS.

Prin urmare, lipsa revocării de către statul membru România a mandatului european de arestare și, mai ales, lipsa ștergerii respectivei semnalări din SIS pun în pericol în mod direct, actual și concret libertatea sa individuală și dreptul său la liberă circulație în Uniunea Europeană, dat fiind că acesta poate fi arestat la trecerea fiecărei frontiere europene.

Cu toate acestea, dreptul intern italian nu prevede competența instanței italiene, în calitate de instanță a statului de executare, de a dispune revocarea mandatului european de arestare emis de un alt stat membru emitent și nici de a șterge semnalarea introdusă în SIS de un alt stat membru emitent.

Prin urmare, prin aplicarea dreptului intern italian, astfel cum sunt formulate textual dispozițiile acestuia, cererea lui EDS nu ar putea fi admisă, întrucât competența de a dispune revocarea mandatului european de arestare emis de statul emitent și de a dispune ștergerea semnalării introduse în SIS de statul emitent nu este prevăzută în favoarea statului de executare.

Prin urmare, această concluzie trebuie comparată cu normele dreptului Uniunii, pentru a aprecia dacă acesta din urmă poate fi interpretat și poate fi valid, în sensul recunoașterii unei astfel de competențe în favoarea instanței din statul de executare.

§3. Normele dreptului Uniunii Europene.

Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 (privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre) prevede că autoritatea judiciară a statului membru de executare poate refuza predarea atunci când mandatul a fost emis în scopul executării unei pedepse, iar persoana condamnată este resortisant sau rezident al statului de executare, cu condiția ca statul de executare să se angajeze să execute el însuși pedeapsa în conformitate cu dreptul său intern.

Articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 (privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană) prevede că, în cazul în care autoritatea judiciară a statului de executare refuză predarea în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, trebuie să se aplice și normele Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind recunoașterea executării penale.

Din acest motiv, în cazul în care autoritatea judiciară a statului de executare refuză predarea în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, dispunând executarea pedepsei pe teritoriul său și în temeiul dreptului său intern, se aplică și articolul 22 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008, care prevede că statul emitent nu mai poate executa pedeapsa după ce această executare a început pe

teritoriul statului de executare (cu singura excepție a situației evadării persoanei condamnate).

În ceea ce îl privește pe EDS, autoritatea judiciară din statul de executare, Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), a refuzat predarea în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, dispunând executarea pedepsei în Italia în conformitate cu dreptul său intern, după recunoașterea hotărârii penale române de condamnare în sensul articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008.

Executarea pedepsei a început în Italia, în calitate de stat de executare, astfel încât statul membru România, în calitate de stat emitent, și-a pierdut competența de executare a hotărârii judecătorești, în conformitate cu dispozițiile articolului 22 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 – persoana condamnată [*omissis*] nu rezultă ca evadată, astfel încât excepția de la regulă nu este îndeplinită.

Prin urmare, EDS pare să aibă dreptul la revocarea mandatului european de arestare emis de statul membru România la 8 februarie 2019 și la ștergerea semnalării introduse în SIS de același stat membru, din moment ce instanța statului de executare a dispus începerea executării pedepsei recunoscute în Italia și, de asemenea, a declarat încetată executarea acesteia.

§3.1. Prin urmare, trebuie să se verifice dacă dreptul Uniunii prevede instrumente juridice pentru protecția directă a dreptului persoanei condamnate de a nu mai fi urmărită penal în temeiul mandatului european de arestare și al semnalării SIS după ce executarea pedepsei recunoscute a început pe teritoriul statului de executare.

Articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 [*privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală*] prevede că semnalările introduse în SIS în temeiul articolului 26 din același regulament trebuie șterse în trei ipoteze distincte și autonome: 1) atunci când persoana a cărei predare a fost solicitată în temeiul mandatului european de arestare a fost predată statului emitent; 2) atunci când decizia judiciară pe care s-a întemeiat mandatul european de arestare a fost revocată de autoritatea judiciară competentă în temeiul dreptului național; 3) în cazul în care durata semnalării a expirat în conformitate cu dispozițiile articolului 53.

În această privință, trebuie remarcat faptul că articolul 55 nu prevede ștergerea semnalării introduse în SIS în conformitate cu articolul 26 în cazul în care predarea a fost refuzată în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, cu dispoziție de executare a pedepsei pe teritoriul statului de executare în conformitate cu dreptul intern, după

recunoașterea hotărârii penale de condamnare, în sensul articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008.

Potrivit instanței de trimitere, această omisiune este rezultatul unei simple lipse de coordonare normativă și trebuie completată pe cale interpretativă.

Este clar motivul pentru care semnalarea trebuie ștearsă atunci când persoana a fost predată: mandatul european de arestare a fost executat, astfel încât aceeași persoană nu mai trebuie căutată și nici arestată în legătură cu acest mandat, care și-a epuizat astfel efectele.

La fel, este clar motivul pentru care semnalarea nu trebuie, însă, ștearsă în general, atunci când persoana nu a fost predată; motivele de refuz al predării sunt diferite, unele obligatorii, iar altele facultative, unele temporare, întrucât sunt legate de condiții sau de o calitate temporare ale persoanei căutate, unele aplicabile în anumite state membre, dar nu și în altele.

Din aceste motive, este pe deplin rațional ca semnalarea SIS să nu fie ștearsă, ca regulă generală, atunci când persoana nu a fost predată. Într-adevăr, această persoană mai trebuie căutată și, dacă este cazul, arestată în executarea aceluiași mandat european de arestare, deși în diferite locuri, timp și/sau condiții.

Din acest motiv, de altfel, articolele 24 și 25 din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 prevăd competența fiecărui stat membru de a solicita biroului SIRENE din statul membru emitent aplicarea unui indicator de validitate semnalării care împiedică executarea acțiunii bazate pe semnalarea introdusă în SIS pe teritoriul statului membru care a solicitat adăugarea indicatorului de validitate. În acest caz, biroul SIRENE al statului membru emitent este obligat să aplice indicatorul de validitate.

În schimb, este lipsit de rațiune să nu se prevadă ștergerea semnalării din SIS atunci când refuzul predării a fost pronunțat în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002, cu dispoziție de executare a condamnării pe teritoriul statului de executare în conformitate cu dreptul intern, după recunoașterea hotărârii penale de condamnare, în sensul articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008.

Într-adevăr, în acest caz, mandatul european de arestare și-a epuizat funcția, la fel ca în cazul predării persoanei către statul emitent.

Astfel, atunci când persoana a fost predată statului emitent, semnalarea trebuie ștearsă din SIS, deoarece mandatul european de arestare a fost executat și și-a epuizat efectele. În acest sens militează și considerentul (46) al aceluiași Regulament (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018, potrivit căruia „O semnalare ar trebui să fie păstrată numai pe durata necesară îndeplinirii scopului în care a fost introdusă”.

Însă, chiar și atunci când predarea a fost refuzată după recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare în scopul executării pe teritoriul statului de executare, mandatul european de arestare și-a epuizat efectele. Acest lucru se datorează faptului că articolul 22 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 prevede în mod expres că statul emitent nu mai poate proceda la executarea pedepsei după ce această executare a început pe teritoriul statului de executare.

Din acest motiv, este evident că mandatul european de arestare și-a epuizat funcția atât în cazul în care predarea a fost executată, cât și în cazul în care a fost refuzată după recunoașterea hotărârii penale străine de condamnare în scopul executării pe teritoriul statului de executare, iar executarea a început.

Având în vedere că articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 prevede ștergerea semnalării din SIS atunci când predarea a fost executată, este pe deplin rezonabil și coerent să se considere că această dispoziție trebuie extinsă, pe cale de interpretare, și la cazul similar în care predarea a fost refuzată după recunoașterea hotărârii penale de condamnare în scopul executării pedepsei pe teritoriul statului de executare, iar executarea a început. Motivul este că în ambele cazuri mandatul european de arestare și-a epuizat funcția, astfel că semnalarea sa trebuie ștersă din SIS, în concordanță cu ceea ce enunță considerentul (46) al aceluiași Regulament (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018, în temeiul căruia „*O semnalare ar trebui să fie păstrată numai pe durata necesară îndeplinirii scopului în care a fost introdusă*”.

În cazul în care statul membru emitent care a introdus semnalarea în SIS în conformitate cu articolul 26 din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 nu șterge semnalarea în conformitate cu articolul 55 alineatul (1), statul membru de executare ar putea solicita această ștergere biroului SIRENE din statul membru emitent, astfel cum se prevede la articolele 24 și 25 din regulamentul menționat, atunci când SIRENE din statul care a emis semnalarea este obligat să aplice indicatorul de validitate sau, în acest caz, să șteargă semnalarea doar pe baza cererii statului de executare.

În cazul în care această interpretare a dreptului Uniunii ar fi validă, cererea formulată de EDS ar trebui admisă, întrucât Corte d'appello di Napoli (Curtea de Apel din Napoli), în calitate de instanță de executare a statului de executare a hotărârii recunoscute, ar trebui să solicite biroului SIRENE din statul membru România să șteargă din SIS semnalarea privind mandatul european de arestare din 8 februarie 2019 împotriva solicitantului.

Prin urmare, este necesar să se adreseze o întrebare preliminară în temeiul articolului 267 TFUE.

§4. Întrebarea preliminară

Se solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să declare dacă dispozițiile coroborate ale următoarelor articole:

- articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002,
- articolul 22 alineatul (1) și articolul 25 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008,
- articolele 24, 25, 26 și articolul 55 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018,
- considerentul (46) al Regulamentului (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018

trebuie interpretate în sensul că:

1. în cazul în care statul de executare a refuzat predarea persoanei solicitate de statul emitent cu mandat european de arestare emis în scopul executării unei hotărâri penale de condamnare, a recunoscut hotărârea și a dispus executarea pedepsei pe teritoriul său în conformitate cu dreptul său intern, iar executarea a început, statul emitent este obligat să șteargă semnalarea introdusă în SIS și să revoce mandatul european de arestare;
2. atât timp cât statul emitent nu a procedat la revocarea și la ștergerea semnalării, autoritatea judiciară a statului de executare este abilitată să solicite biroului SIRENE din statul emitent să șteargă semnalarea din SIS, iar SIRENE are obligația de a face acest lucru.

§5. Cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență în conformitate cu articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Se solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să aplice procedura preliminară de urgență, întrucât, deși executarea pedepsei care face obiectul mandatului european de arestare recunoscute în scopul executării în Italia a început și a încetat, ulterior refuzului predării, EDS nu se poate deplasa în niciun stat membru al Uniunii Europene fără a risca în mod concret să fie arestat, atât timp cât semnalarea introdusă de statul membru România cu privire la mandatul european de arestare din 8 februarie 2019, care și-a epuizat efectele, nu va fi ștearsă din SIS.

Prin urmare, de decizia cu privire la întrebarea preliminară depinde în mod direct protejarea libertății individuale și a dreptului la liberă circulație al EDS pe teritoriul european.

Astfel, dacă întrebarea preliminară ar fi admisă în sensurile indicate, semnalarea ar fi ștearsă din SIS, iar solicitantul ar putea circula liber pe teritoriul european fără a fi arestat în executarea mandatului european de arestare român din 8 februarie 2019, care și-a epuizat în prezent efectele.

[*omissis*] [indicații destinate grefei naționale]

Napoli [*omissis*] 4 iulie 2023.

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU